

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344560944/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

get af fuld Hals, før han lukkede mig op. Han er Medarbejder ved *L'événement* og *Le Figaro*.

Han gav mig mange Oplysninger, kom til at hoste, mens han skrev mig et Anbefalingskort til La Plumes Redaktør, Hr. *Deschamps*, og bad mig endelig sige Hr. *Deschamps*, at han hostede endnu – da han ikke havde været paa Kontoret i otte Dage.

Jeg overskred Seinen med mit Kort i Haanden, og snart stod jeg i La Plumes Redaktion hos Hr. *Deschamps*.

En blid, dog snarraadig Mand er *Deschamps*, med sydlandsk sort Mustache, brune Øjne og en omfattende Velvilje. Næppe over tredive. I hans Kontor vrimler det med unge, skæggede Genier, sydlandsk sorte som Sværte. Han samler de unge i store Flokke til sit Tidsskrift, og hans Væg er dækket med Portrætter, paategnede »til Vennen *Deschamps*«, »til Literaturens Velgører *Deschamps*«.

– – Hr. *Deschamps* Samtale har ved et saadant Besøg noget uforklarlig oplivende, og da jeg med en svær Pakke af La Plumes Hæfter besteg en Sporvogn i Faubourg St. Germain, drømte jeg om, hvor glad til Mode Literaturens unge Tilbedere maatte gaa bort fra dette Sted: mit Mod hævdede sig i tre Etager. Og da traf jeg paa en Sporvogn en ung Dame med et langt Sorgeslør og et mildt Smil som en bleg Hyacint. Og hun findes atter i en lille Butik nær Carnaval de Venise, Trappen er lidt høj, Døren lidt smal. Hun forstaar udmærket at oversætte de tit vanskelige Ord i La Plumes Poesier.

VIII.

(Søndag Eftermiddag – Dagbogens
kedsommelige og symbolske Afslut-
ning – som sædvanlig.)

»*Sylvia Delaplanche* – sagde jeg, da vi for at tale mere uforstyrret var flyttet fra Sporvognen over i en Droske – »læg din Arm om min Hals og læg din Ungdom som et Knippe hvide Hyacinter tæt til mit Hjerterte og sig mig: hvor har Forsynet haft dig disse lange, fortærende Døgn.»

Hun gjorde, som jeg sagde, lagde sin Arm om min Hals og sin Ungdom som et Knippe duftende Hyacinter til mit Hjerte. Men hun